

KOOPER
OF
GOUD

Olav van der Stad

KOOPER OF GOUD

Aan de deur op het Leidseplein, en alles eromheen

Olav van der Stad

VOORWOORD

Het blijft voor de meeste mensen met een ‘normale baan’ altijd een mysterie, een beetje vaag, het is ook eigenlijk geen baan te noemen vinden de meeste, horecaportier, of in de volksmond uitsmijter genoemd.

Omdat het kennelijk met zoveel mysterie omgeven is, wordt het vaak zelf ingevuld door deze doelgroep.

Enigszins ook een beetje logisch, want deze doelgroep, of de mensen met een normale baan, hebben gewoonweg de juiste informatie niet.

En, de hand in eigen boezem stekend, geven wij dan dat als horecaportier dan ook niet een beetje zelf aan?

We zitten, of staan een beetje te kijken, te profileren of iemand eventueel problemen kan opleveren in jouw club, café of discotheek waar jij werkzaam bent.

Dan weiger je iemand de toegang, en of je uitleg geeft, of de reden van weigeren, bepaal je uiteindelijk ook zelf.

De reactie zie je vaak achteraf wel!

Dat is ook bepalend voor de volgende te nemen stap, en of een persoon onder invloed is van middelen en natuurlijk drank.

Vaak is de horecaportier een getraind persoon, 90% is vechtsporter, of vechtsporter geweest.

Dat kan van groot belang zijn, maar wat meer van belang is natuurlijk je uitstraling en het vermogen te communiceren!

Overtuigingskracht met geweld? Dan zit je natuurlijk snel in de foute hoek.

Tegenwoordig schieten of steken jongentjes van 14 jaar je zonder pardon neer, dus dan heb je weinig aan je vechtsportervaringen gehad toch?

Dus de formule is altijd wel, uitstraling, goed communiceren, en vooral zelf proberen kalm te blijven.

Heel moeilijk, en met een dronken persoon is het heel moeilijk communiceren, maar dat is juist nu de kunst, of zoals een manager zou zeggen ‘een hele uitdaging’!

En iemand een klets voor zijn kanis geven kan altijd nog, wel ‘opvoedkundig’ hé.

Maar wat voor persoon kiest voor dit toch wel risicovolle vak?
Ben je dan zelf ook een beetje gestoord?
Hou je zelf ook wel van sensatie?
Kan of pas je dan nergens tussen?
Vragen, vragen en nog eens vragen.
Maar mijn beste vriend en boksmaat zei eens ‘Olav, gasten, vooral die amateurvechters, die elders nergens kunnen werken, gaan maar als portier bij een club staan’ want iets anders kunnen ze niet meer.
Zou het echt zo zijn vroeg ik me dan af? We hadden hele discussies, vaak lachen, vooral omdat we zelf een hoop portiers kende toen.
Maar ieder heeft zo zijn redenen om voor een bepaald vak te kiezen.
Soms omdat het zo goed betaald, soms omdat ze daarin gespecialiseerd zijn, of geworden.
En soms, ja soms, omdat ze gewoon niks anders (meer) kunnen, wie het weet mag het zeggen.

Maar hoe zou het zijn als het vak eens vanuit de portier zelf beschreven wordt?
Wat je keuze was om portier te gaan staan, maar vooral, wat speelt er allemaal omheen af in dat wereldje?
Ik ga en kan dat ook niet allemaal verklaren, waarom niet?
Gewoon, omdat dan ook iedereen zijn eigen mening, of visie erover zal hebben.
En ook elke portier zal zijn eigen beleving hebben over zijn werkzaamheden.
Er zullen ongetwijfeld veel, heel veel overeenkomsten zijn wat er op werkgebied speelt.
Maar ik ga proberen een beeld te scheppen, over de klanten, het werk, maar vooral wat er allemaal omheen speelt.
Denk aan het team dat met jou werkt, de serveersters, de barkeepers, de eigenaars, en ook de risico’s.
Maar ook de sfeer, kortom, een inkijkje in de wereld van de portier en zijn werkplek.

Waarom mijn keuze om te werken als horecaportier

Ik was werkzaam bij een gespecialiseerd beveiligingsbedrijf die letterlijk van alle markten thuis was, Driehoek Security.

Zeg maar van persoonsbeveiliging, advocaten die bedreigd werden tot objecten, crisisopvang, hoerenbuurten, deuren en meer, noem het op en er werd geleverd door Driehoek Security!

Ik ben daar terecht gekomen via Digna, mijn zeer gelovige maatje waar ik mee gewerkt had in de gevangenis.

Digna is een bijzonder persoon, in alle opzichten.

Het was een verschrikkelijke tijd voor mij in de gevangenis, niet het werk maar meer mijn collega's. Wat een matennaaiers, echte ratten, pleurislijders 1^e klas.

Je niet willen inwerken, verkeerde codes geven, altijd slechte beoordelingen achteraf aan hun meerdere, dat soort gelul. Het was een sport om mensen eruit te werken. Elke vrijdag zaten die kneuzen lachend aan de koffie hoeveel mensen ze er weer uitgepest hadden, of vanwege hun slechte beoordelingen niet meer terug hoefde te komen.

Het was ook altijd wennen, eigenlijk went het nooit, dat als je binnenkwam en goedemorgen zei, er werkelijk niemand teruggroette!

Op een gegeven moment pas je jezelf aan, en groet je ook niet meer.

Dan krijg je altijd die verontwaardigde reacties van 'wat is er met Olav aan de hand?'

Maar ik werd overgeplaatst naar een andere afdeling, waar levenslanggestrafte zaten, en delinquenten die extra zorg nodig hadden, zo slecht deed ik het dus niet!

En tussen al die troep van wat collega's werden genoemd, kwam een donkere dame aangelopen met een vriendelijke glimlach.

Ze stelde zich voor 'ik ben Digna, welkom hier'

Het verbaasde mij werkelijk, zo'n vriendelijke dame tussen al die pleurisleijers!

Maar ze meende het, ze was oprecht, en we raakte aan de praat.

Ik zie hoe ze jou behandelen, maar wat ben jij een sterk persoon zeg!

Ze zijn ook een beetje bang voor je, Digna deed alles uit de doeken waar ik eigenlijk vraagtekens over had.

Maar God beschermt jou, God is met je predikte Digna.

Ze was een gelovig iemand, en vroeg mijn telefoonnummer. Ik zal voor je bidden zei Digna, bidden dat God je zult beschermen. Maar je hoeft niet te bidden schat, ik ga ontslag nemen hier, in deze teringbende ben ik meer bezig met op collega's te letten dan met werken met de gedetineerden.

Zelfs gedetineerden met een forse straf zeiden: 'Olav, je wordt genaaid door je eigen collega's zie je niet?'

En ze hadden gruwelijk gelijk, zelfs hun hadden het door, alleen ik was altijd correct en goed voor ze, maar voor hen het belangrijkste, ik behandelde ook gedetineerden altijd met respect.

En zo nam ik ontslag, geheel onverwachts voor die teringlijders, alles was nu ineens bespreekbaar wat ik bespreekbaar wilde maken, maar voornamelijk de werkwijze van die gasten.

Ik mocht een andere locatie uitzoeken, een goede teamleider die wel zou matchen met me, alles werd uit de kast getrokken of ik mijn besluit wilde herzien, denk erover na a.u.b.!

Maar ik had er al heel goed over nagedacht, wegwezen hier!

Ik woon in Amsterdam, werd opgeleid voor locatie Zaanstad of Schiphol, maar waar werd ik geplaatst? Juist, Alphen aan de Rijn, heel logisch, heel goed over nagedacht!

Tot op de dag van vandaag kunnen ze geen personeel vinden, en maar goed ook, ze willen geen kwaliteit, maar vriendjes die in de groep passen, en vooral niet zelf nadenken! Alleen de hogere functies denken wel na, alleen ze kunnen niks tot weinig ondernemen tegen die kneuzen, en dat weten ze.

Dan lees ik te vaak in de kranten dat het nu echt gevaarlijk wordt vanwege personeelstekort en het te hoge ziekteverzuim in die Justitiële Instellingen.

Zo dom zijn die gasten daar, als ze normaal omgingen met personeel dat wel initiatief toont, hebben ze genoeg personeel en is de werkdruk niet zo groot, maar ja, dan moet je wel nadenken toch?

Met Digna hield ik dus contact, zei richtte zich tot God, ik op een baan dat toch beter bij me paste kennelijk.

Ik ging werken bij wat wij gekscherend ‘Het Turkse uitzendbureau’ noemde, allemaal ex-portiers die zich niet meer konden vinden in de ‘perfecte wereld van de Nederlandse beveiligers’ de snorretjes dus.

Het waren aparte klussen, maar wel allemaal vriendelijke gasten, hielpen je waar nodig, wat ik zocht eigenlijk!

Maar Digna had kennelijk bericht van God gehad, en zei dat ik moest stoppen met die onzin, ik moest aan mijn toekomst werken, en niet in die schimmige wereld blijven hangen, ze was bang dat ik verkeerd zou eindigen.

Ze had een nummer voor me van een bedrijf waar ze werkzaam was, Driehoek Security, de eigenaar was ene Soebash. Welke soort hasj Digna?

Nee, Soebash, een toffe kerel die mensen zoals mij konden gebruiken. Ik moest dat nummer bellen van Digna, en Digna zat me een beetje op de huid.

Ik vond het eigenlijk wel goed zo, keihard trainen, bijna elke dag, s’ nachts werken, en een dikke bak, de wereld was mooi!

Waarom nog mijn best doen voor die snorretjes, die pleurislijers.

Maar Digna had meer overtuigingskracht, en ik besloot dat nummer van haar te bellen.

‘Met Soebash, Driehoek security, klonk het bijna vaderlijk’.

U spreekt met Olav, bel ik gelegen? Maar natuurlijk, ik had al over jouw gehoord via Digna.

Voorzichtig vroeg ik wat Driehoek Security allemaal in zijn portefeuille had aan opdrachten, aan weer van die ‘snorretjes’ zat ik natuurlijk niet te wachten!

De opdrachten waren zeer divers, van alle markten thuis dus?

Soebash gaf me uitgebreid de informatie waar ik om vroeg, met voorbeelden. Digna had gelijk, het klonk solide allemaal.

We spraken wat af om kennis te maken, en hij vroeg meteen mijn pas aan. Wat is jouw tarief eigenlijk? Tarief?

Ja, je bent toch ZZP’er? Ik verdiende € 12,30 bruto per uur, dus ik zei, doe maar wat te doen gebruikelijk is, wist ik veel?

Het werd dus € 21,- per uur ex BTW. Ik ging snel naar de Kamer van Koophandel, inschrijven, en hup ik was nu dus ZZP’er.

Ik moest wel nog een bedrijfsnaam bedenken ...

Dat werd dus Agapornis Security, afgeleid van mijn kleine dappere dwergpapagaai, die met iedereen de strijd aanging, met haar leventje mij beschermde die te dicht bij mij in de buurt kwam, maar vooral vrouwen. Mijn Agapornis was een vrouwtje, dat mag wel duidelijk zijn!

De gekozen naam zal misschien wel menig wenkbrauwen doen fronsen, niet iedereen zal deze naam aan een dapper dwergpapegaaitje linken toch?

Soms zag je mensen later kijken alsof ik een pornobedrijf had, Agaporno zeker, ik liet het maar zo, als ik de achtergrond van de naam maar wist. En 'Olav Security' leek mij ook zo zwaar aangezet!

Dus ik was nu officieel zzp'er, nooit meer in loondienst bij die uitbuiters!

Het gesprek was me goed bevallen, en ik werd naar de 1^e klus gestuurd in Alkmaar, bij de GG&GD, iets met teststraten of zo.

Ik kwam eraan en zag allemaal mannetjes druk doen en heen en weer lopen. Ik zette mijn cabrio neer en vroeg waar ik me kon melden. Ik trok op en ineens brak alle paniek uit! Ik zag mensen rennen en voor mijn auto springen.

Ik dacht 'bomaanslag? Schietpartij?' maar nee, ik reed te hard, je mocht stapvoets en ik reed wel dik 30 km!

Tering, begon dat gezeik nu al? Maar goed, ik parkeerde mijn auto en moest me melden bij Katinka.

Katinka was een omhooggevallen studentenmeisje van hooguit 21 jaar.

Wel 20 keer moest ik horen dat ze de coördinator was, wat ik na 1 keer ook wel had begrepen. Ze deed een korte rondleiding, haastig en kwam nauwelijks uit haar woorden. Het was een rommelig geheel, eerder chaotisch te noemen. Maar we waren in aanloop naar de eerste Lockdown, we zaten in een 'coronacrisis'.

De bedoeling was dat wij alles in goede banen moesten leiden, mensen konden zich laten testen. Wij moesten op de locatie een mondkapje op, een niet werkend, niet medisch goedgekeurd mondkapje. Ik kreeg er vreselijke hoofdpijn van. Ik zei dus dat ik bereid was een mondkapje te dragen, alleen dat ik mijn neusgaten vrij liet.

Katinka ging overleggen, en het werd goedgekeurd. Wat mij wel opviel was dat verplegend personeel en GG&GD artsen geen mondkapje droegen. Maar daar zei onze heldhaftige Katinka natuurlijk niks van, de GG&GD was de opdrachtgever, en betaalde, dus dan hou je je mond en reageert je frustratie af op personeel.

Het was er ongelofelijk druk, en mensen konden zich er nu ook laten vaccineren. De rij mensen was lang, en ik hielp voornamelijk de ouderen en minder validen. Katinka kwam naar mij toe en zei 'dat het niet de bedoeling was om minder validen te helpen'.

Dat was niet onze taak. Ik dacht alleen maar 'jij moet nog een hoop leren arrogant stuk vreten'

Ik negeerde deze ‘aanwijzing’ en deed gewoon mijn werk, inclusief het helpen van minder validen! Geïrriteerd liep ze weg, ze zag wel in dat ik gewoon mijn service verleende.

De volgende dag kwam ik weer aan, stapvoets rijdend dus.

Op het parkeerterrein werd ik aangesproken door een man, om zijn nek hing zichtbaar een pas met de tekst GG&GD Arts.

Mag ik me even voorstellen zei de man uiterst vriendelijk? Ik ben Diederick en ben arts van de GG&GD. Wat me zo opviel was uw werkwijze, we waren er erg van onder de indruk. We? Wat bedoelde u met we? Ohhh, mijn andere collega’s van de GG&GD, sorry, die vonden het zo lief dat u de mensen hielp die minder valide waren, wat een service zeg, heel goed!

Een beetje verbaasd zei ik, dank u wel, maar dat is mijn normale werkwijze hoor!

In het begin waren ze een beetje sceptisch over mijn verschijnen had ik begrepen. Ik had de uitstraling van een ‘horecaportier’.

Maar toen ze mij aan het werk zagen, stelde ze hun beeld bij.

Mag ik met u meelopen? Maar natuurlijk beste man.

Maar ik ben een half uurtje te vroeg, dus ik ga eerst aan de beveiliging vragen of ik er al in mag. Geen probleem zei Diederick, en anders kom je even bij ons op kantoor koffie drinken, zullen mij collega’s ook wel leuk vinden.

We liepen gezellig kletsend verder en ik melde me bij de beveiliging aan. Beste man, ik ben wat eerder, mag ik al naar binnen of moet ik wachten? Ik mocht dus naar binnen, en Diederick de GG&GD man liep kletsend met me mee.

Ik zag de blikken van Katinka woest mijn kant op kijken, maar meer van ‘wat doet hij bij die hoge GG&GD arts?’

Ik schonk er geen aandacht aan, en we liepen verder.

Ineens werd er geschreeuwd vanaf een tafeltje achterin de kantineruimte ‘Hey doe je mondkapje op, nu’

Diederick keek me aan en zei dat is toch niet tegen jou toch? Wat een onbeschoft respectloos gedrag!

Maar later klonk het ‘Olav, hier komen, nu, en doe je mondkapje op’ Diederick keek me aan en zei: zo laat jij je toch niet aanspreken hè?

Meneer Diederick, het is weer zo'n vervelend kereltje met een heel hoog ego die interessant wil doen voor die meisjes van 21 jaar, maakt u zich maar niet druk, ik had dit vaker aan de orde gehad.

Bij die meisjes en jonge jongens maakt hij kennelijk veel indruk, maar ik ga het gesprek wel even aan met die kneus.

Ik gaf meneer Diederick een hand en we zouden elkaar weer snel spreken.

Ik liep naar de tafel toe waar dat vervelende kereltje zat, Katinka zat te glunderen, dit kereltje gaat mij aanpakken, althans, dat dacht ze.

'Jij doet nu je mondkapje op'.

Ik zei dat in dit gedeelte niemand een mondkapje hoefde te dragen, het was de kantine, en ik was 30 minuten te vroeg, zat dus in mijn eigen tijd in de kantine. Ook legde ik hem uit dat ik vreselijke hoofdpijn zou krijgen als ik dat 'niet medisch goedgekeurde mondkapje zou dragen' En de dag ervoor had ik ook zo gewerkt met toestemming van Katinka toch? Wat was nu het probleem?

Nou, dan heb ik totaal niks aan jou snauwde dat vervelende ventje dat achteraf Eduard scheen te heten, en Eduard was 'hoofdcoördinator' Communicatie was duidelijk niet zijn beste kant merkte ik. Maar ik dacht, rustig blijven, en gewoon weggaan.

Het zal immers niet de eerste keer zijn dat als ik een dergelijke blaaskaak een klets voor zijn kanis gaf, ze aangifte deden bij de politie. Het bekende werk, grote bek, maar werkelijk niks kunnen.

Nou, dan ga ik nu maar mijn opdrachtgever even bellen, dan meld ik het even. Ik zal u niet verder irriteren.

Breed ging hij nu voor me staan. Jij gaat helemaal niemand bellen blafte hij.

'Nou moet jij goed luisteren vervelend dik gefrustreerd kereltje, goed luisteren want ik vertel het jou maar 1 keer'.

'Als je interessant wil doen voor die kleuterklas waar jij coördinator van bent prima! Die kindjes kan jij met gemak aan, maar nu heb je echt de verkeerde voor je staan, duidelijk?'

'Ik ga nu bellen, en jij kankert nu op met je gefrustreerde dikke uitgezakte lijf, kneus!'

Eduard probeerde zijn ego nog te redden, want ik schreeuwde zo hard dat het hele complex kwam kijken wat er aan de hand was, alleen niemand greep in, terecht overigens.

Niemand praat zo tegen mij, jij ook niet, stammelde Eduard zonder enige overtuigingskracht.

, Nou, vette gefrustreerde klootzak, ik vertel het jou, en ik praat zo tegen je, wat wil je doen dan?’

‘En nu opkankeren, nu!’

Gedwee ging onze Eduard opzij. Ik belde Soebash en vertelde mijn verhaal, en Driehoek Security loste het ‘Driehoeks’ op, relaxed dus!

Beter ga je nu weg Olav zei Subash, alsof hij me al jaren kende.

Inmiddels was Diederick er ook bij komen staan, een beetje geschrokken was hij wel, Olav zo tekeer aan het gaan?

Hij vroeg wat er aan de hand was, en ik legde de situatie snel uit.

Katinka nam het nog op voor onze dappere Eduard.

Die gozer is heel agressief tegen onze hoofdcoördinator, dat kan toch niet, hij moet zich gedragen als de hoofdcoördinator aanwijzingen geeft.

Was jij er dan bij vroeg Diederick indringend?

Ja zei Katinka, anders getuig ik toch niet!

Nou, ik liep toevallig mee met Olav, en hoorde hoe deze meneer Olav aansprak, erg onbehoorlijk, maar jou had ik nergens gezien. Maar ik ga hier een melding van maken, jullie horen hier meer van!

Diederick gaf mij een hand en vroeg de naam van mijn opdrachtgever, die ik ook gaf, Driehoek Security.

Ik trok mijn poloshirt uit en gooide die op de grond voor Eduard.

Niemand durfde wat te zeggen, stelletje klootzakken, of was ik nu de klootzak?

Ik ging naar mijn auto, deed mijn dak open en genoot van de zon.

Ik zag een andere coördinator aan komen lopen die probeerde nog wat te bemiddelen, zeker omdat ze al geen genoeg personeel hadden.

Maar ik was uitgesproken, de zon scheen, en ik reed weg in mij cabrio, stelletje amateurs, belangrijk doen om niks!

Later begreep ik dat Eduard ‘een pure gefrustreerde imbeciel was’ en uit zijn functie was gezet als hoofdcoördinator.

Mijn verhaal werd natuurlijk onderbouwd door de GG&GD arts en andere collega’s die, weliswaar anoniem, hun verhaal hadden gedaan over het gebeuren daar.

Maar dat kon me geen moer meer schelen, het is wat het is toch?
Maar het belangrijkste vond ik, Driehoek Security stond achter me!
Het werd mij weer duidelijk, niet iedereen kon in deze tak of branche van de beveiliging werken.

Gefrustreerde nietszeggende kereltjes zijn coördinator, en zelfs dat kunnen ze niet.

Subash was wel een persoon die zich verdiepte in zijn personeel.
Daar bedoel ik eigenlijk mee, als je meer kan bieden op de werkvloer als beveiliging, ben je gewoon het visitekaartje van het bedrijf, maar ook overal inzetbaar, zeker op 'speciale opdrachten', de specialiteit van Driehoek Security.

Soebash had wel het gevoel dat ik 'veel meer' kon, mits ik maar niet met die nietszeggende kneuzen werd geconfronteerd, dan ging het gegarandeerd mis.

Waar en op welk punt het dan mis ging, was vooral als je iets meer deed dan gevraagd, of een betere oplossing had. Meestal gaat de coördinator, of zijn volgelingen je dan tegenwerken als ze hun gelijk niet kunnen krijgen in een volledig zinloze discussie!

Maar hoe werd het duidelijk dat ik in sommige gevallen gewoon goed in mijn werk was?

Heel simpel, als de opdrachtgever steeds 'voornamelijk om Olav van der Stad' vroeg!

Subash was ook wel een persoon die tot op de bodem ging uitzoeken als er een incident met 1 van zijn personeelsleden had plaatsgevonden. En Soebash had de beste connecties op alle niveaus, dus dat kon je wel aan Soebash overlaten. En ga vooral niet liegen, dat werd totaal niet gewaardeerd door Soebash. Beter vertelde je de waarheid, ook al was dat in jouw nadeel.

Dan kon Soebash er toch nog een mooi verhaal van maken, als hij dat al deed, maar niet liegen!

Ik leerde Soebash beter kennen, en hij mij dus. Hij zag de overeenkomsten tussen de veel voorkomende problemen tussen mij en die kneuzen.

Hij belde mij dan op, en hij vond 1 punt altijd in mijn nadeel, al had ik gelijk.

Olav, jij kunt geheel onverwachts vreselijk uit je plaat gaan, en met jouw postuur schrikt dat mensen af!

Dat hoorde ik wel vaker, ‘dat had ik nooit achter Olav gezocht’
Maar ik vroeg me altijd af ‘waarom haal je het dan aan, en provoceer je me dan?’

Maar Soebash probeerde me heel geduldig uit te leggen dat het vreselijke kneuzen waren, dat zei je zelf toch ook?

Draai je dan om en loop weg, of ga de discussie niet meer aan.
Maar dan gingen ze nog verder, elke keer weer, en gaf genoeg voorbeelden.

Soebash kon er goed mee omgaan, eerlijk is eerlijk, en hij stak er echt de tijd in om me dat ‘bij te brengen’. Driehoek Security neemt ook de minpunten erbij zullen we maar zeggen.

Het was bij mij absoluut geen geval van een hoog ego, gewoon, de onbeschoftheid en respectloosheid van sommige mensen, of hoe ze met mensen denken om te gaan.

Maar 1 ding werd wel duidelijk, ik kon dus niet overal werken, hoe ik het ook probeerde. Uiteindelijk moesten we er wel om lachen gelukkig, maar Soebash zag ook wel in dat het 99% niet aan mij lag gelukkig. Maar Driehoek Security had voor goed personeel altijd een passende oplossing, eerlijk is eerlijk.

Dat heeft wel een tijd geduurd, maar als je meer dan een jaar intensief hebt samengewerkt, op de meest uiteenlopende klussen van hoerenbuurten tot bedreigde mensen die werkzaam waren op een gerenommeerd advocatenkantoor op de ‘Snuif-as’ zie je de overeenkomsten, maar vooral de manier van werken.

Soebash had al vrij snel door welke opdrachten ik het beste geplaatst kon worden.

Opdrachten ‘met een bepaald risico en inhoud’, en daar had Driehoek Security een hoop aanvragen voor, in dat geval ‘helaas’.

Vaak, had Soebash opgemerkt, hadden mensen met een hogere positie vol lof en enthousiasme Soebash gebeld of gemaïld over hoe ik mijn werk deed.

Vaak zei Soebash dan ‘laat Olav gewoon zijn werk doen’ dan komt het helemaal goed.

Feitelijk bedoelde Soebash natuurlijk ‘hou die verschrikkelijke kneuzen weg bij Olav’!

Je kunt alles zeggen over Soebash, maar analyseren kon hij wel.

We kregen een ontzettend leuke band, en konden soms uren lullen aan de telefoon over alles en nog wat, maar vooral niks!

En zo gingen de jaren en verschillende opdrachten voorbij. Bij evenementen plaatste Soebash me in 'Stand-by' teams of 'Interventieteams'.

Daar zag Soebash hoe goed ik functioneerde in die teams.

Soms moest ik even meedraaien met de ploeg die bijvoorbeeld aan de poort mensen visiteerde omdat het pauzetijd was.

Wij van het 'Interventieteam' hielpen en sprongen dan even bij.

Zij zaten op een 'ander kanaal' op de porto, en we werden opgeroepen als er calamiteiten waren, of de dreiging ervan.

Voor de zoveelste keer werd er een beroep gedaan op ons. Bleek weer loos alarm te zijn, want de beveiligers vonden 'dat iemand verdacht keek' en piepte ons daarvoor op.

Soebash zei dat ik weer terug kon naar mijn team, en we keken elkaar lachend aan! We begrepen zonder wat te zeggen dat we hier werden opgeroepen 'omdat iemand verdacht keek'

Ik ging weer terug naar mijn eigen team, het 'Interventieteam' voor het echte werk, maar ach, dat andere moest ook opgelost worden, ook als 'iemand verdacht keek', Driehoek Security keek nergens op neer, zelfs niet 'als er iemand verdacht keek' op een evenement...

Feitelijk werd dus duidelijk, vooral voor Soebash, dat werken met snorretjes niet altijd succesvol was in combinatie met mij.

Het belangrijk doen om niks, vreselijk.

Maar we moesten toch verder. Maar Soebash had een uitgebreide opdrachtenmap, met bijzondere opdrachten waar je kennelijk niet iedereen naar toe kan sturen.

Het zal niet de eerste keer zijn dat een beveiligder heengezonden werd.

De opdrachtgever was gewoon niet tevreden. Dat kon bijvoorbeeld het uiterlijk verschijnen zijn geweest, ook soms teveel machogedrag, maar met stip op nummer 1 toch wel een iets te grote bek, gecombineerd met ‘het niet waarmaken van’

Mijn telefoon ging weer eens af, het was Soebash, we stelden altijd de werkopdrachten af, het rooster en de eventuele bijzonderheden.

Ik had net een opdracht achter de rug van de ‘Snuif as’, een advocatenkantoor dat bedreigingen ontving ‘van serieuze aard’

Ik werd zeer goed gebriefd door Soebash, dat kon je wel aan hem overlaten.

Maar hij had een telefoontje gehad van een manager van dat advocatenkantoor dat degene die er nu werkzaam was, direct weg moest. Hij voldeed totaal niet aan de verwachtingen van deze toch wel serieuze gespecialiseerde opdracht.

Ik was nog bezig elders, dus Soebash haalde mij per direct van die opdracht af! Werk aan de winkel, en ik was de juiste persoon voor deze opdracht!

Soebash legde de situatie uit, stuurde een platte grond met duidelijke foto's zodat ik alvast een analyse kon maken, en voorkennis had van het gebouw. De rest deed ik wel ter plekke.

Ik ging aan het werk, en Soebash kreeg het ‘bekende telefoontje’, dit is wat we zoeken, prima gast, en verstaat zijn vak uitstekend.

Het was dus een opdracht ‘met inhoud’ waarbij je zo goed als alles zelf moet uit dokteren en in kaart brengen. Nu waren de,

‘huisbeveiligers’ minder irritant, want ze wisten, deze werkt met belangrijke mensen, en is hier ‘niet voor niets’ en tijdelijk!

Soms hoorde je ze fluisteren als ik mijn werk deed, maar ach, ik schonk er geen aandacht aan.

Aan het werk op de ‘snuif-as’

Om de 2 uur hield Soebash contact met de opdrachtgever en met mij over de situatie. Zo kon Soebash of ik sneller acteren bij veranderende situaties.

En na de dienst kletsten we lustig verder over alles, maar vooral over niets. Dat was altijd wel een ontspannen momentje.

Vaak kwamen onze gedachten eng vaak overeen over bepaalde zaken. Over het diploma persoonsbeveiliging bijvoorbeeld.

We lachten ons de tering, wij deden deze opdrachten gewoon!

En vaak hoorde we hetzelfde van de opdrachtgevers, die zogenaamde ‘gediplomeerde aanstellers’ hoeven wij echt niet!

Zo zag ik het nou ook weer niet, maar Soebash eigenlijk weer wel, en ach, na een paar voorbeelden geloofde ik hem ook wel.

Soebash was geen persoon met de ‘wilde verhalen’, het was gewoon een zeer intelligente man met verschrikkelijk veel connecties!

En zijn bedrijf, Driehoek Security, was opgebouwd met zijn gedachtegang!

Maar nu was er een uitvraag naar een ‘stevige portier’ voor een club op het Leidseplein, alleen even voorlopig voor de vrijdagen.

Er was ‘een hoop gezeik aan de deur’ en of Soebash kon leveren.

‘Olav, je moet even naar een deurtje op het Leidseplein’

Een deurtje op het Leidseplein?

‘Ja, een club, dat red en kan jij wel’ zei Soebash vol overtuiging.

Maar ik heb anders ook een object voor je met prima beveiligers die jou altijd prima willen inwerken, dus ik kon kiezen.

‘Soebash, ik bespeur een ondertoontje’ bij dat object beveiliging, klopt dat een beetje?

Gierend van het lachen antwoordde hij niet eens, hij kende me toch?

‘Nou, wat gaan we doen?’

Het werd natuurlijk de deur, dat mag wel duidelijk wezen.

‘Dat wist ik toch’ zei Soebash als een volwaardig helderziende.

‘Het is een club, Luminaa’

‘Luminaa?’ is dat een slap aftreksel van de Kwantum Hallen of IKEA? Luminaa of Laminaat Subash?

Maar goed, het was dus club Luminaa, op het Leidseplein.

De aanvraag kwam van Sammy, hoofdportier bij club Luminaa. Soebash en Sammy waren goede bekenden van elkaar, eigenlijk meer vrienden.

Soebash wist dus wel wat zijn vriend bedoelde, en natuurlijk kon Soebash leveren.

De tijden waren van 22:00 uur tot ‘sluit’, ga maar eerst een keertje proefdraaien zei Soebash.

Dat was natuurlijk om te kijken of er een bepaalde klik was tussen zowel de clubeigenaar, het barpersoneel, en de mensen die de dranken rondbrachten.

Maar Soebash kon wel een geschikte portier vinden, maar het belangrijkste was, dat Sammy dat ook vond!

En dus ging ik ouderwets weer in pak met zwart Tommy Hilfigger shirt naar mijn werk. Niet dat zwaar overdreven gestreken witte overhemd met stropdas! Gewoon, lekker vlotjes, lekker portiers! Het Leidseplein was en is altijd kut te bereiken, en je moest nog een behoorlijk eindje lopen.

Je liep dan door de smalle straatjes, of in mijn geval, smalle gracht. Luminaa zat tegenover de bekende Bulldog coffeeshop op het Leidseplein.

Het Leidseplein was en is een A locatie zouden makelaars dus zeggen. Of het publiek ook A klasse was, dat betwijfelen velen, maar dat is een ander verhaal.

Het Leidseplein stond bekend om zijn agressieve opgefokte publiek, maar daar verschillen de meningen ook weer over toch?

Waar de 1 het allemaal heel normaal vond dat je de ander een paar stompen gaf omdat hij verkeerd keek, of per ongeluk tegen je aanliep, vind de ander dat opgefokt en agressief.

Ik laat het maar in het midden.

De weg er naar toe had wel ‘iets’ mysterieus. Tussen al dat gedruis van de duivel op een paar vierkante kilometer, was er een serene rust als je naar ‘boven’ keek.

Je had een grote uitgaansgelegenheid, een mix van theater en club, ‘de Melkweg’.

Als ik dan even naar ‘boven’ keek, zag je in alle stilte de sterren aan de hemel, en altijd wel 1 ster die indringend meeliep met mij, zo leek het tenminste.

Het was voor mij ook weer een tijdje geleden dat ik als portier stond, maar de ervaring had ik al zou je kunnen stellen.

Toch kan je er niet op blindvaren!

Dan zou je werken als een robot, of te geroutineerd, en dat kon ook weleens verkeerd uitpakken.

Bovendien is elke deur weer anders, met ander publiek, maar de overeenkomsten zijn vaak gelijk, of 'een deur is een deur'

Klinkt een beetje tegenstrijdig, maar het is wat het wordt.

De locatie: Leidseplein

De locatie Leidseplein is, zoals eerder beschreven een A locatie. De makelaars zouden dat zeggen, met andere woorden, je kunt er goed je brood verdienen, aan de locatie zal het niet liggen! Alleen, misschien overbodig te schrijven, is de concurrentie hevig. Is de vijver te vol? Zwemmen er teveel vissen in de rondte in de vijver, of in dit geval 'plein'?

Natuurlijk, het aanbod van mensen is groot, de Leidsestraat is een doorgangsstraat waar ook vele winkels liggen, en het Leidseplein is omringd met peperdure trendy hotelketens, een super peperdure winkelstraat, de P.C.Hoofdstraat en natuurlijk het Vondelpark. Dat is natuurlijk ook bepalend voor een locatie, de omgeving!

Overdag zullen er vaak alleen dagjesmensen rondlopen, museumbezoekers die er een kopje koffie doen met een sandwich. Maar s 'avonds en in de nacht swingt het Leidseplein. Je moet je dan als zaak, lees, bar/club een beetje onderscheiden. Dat onderscheidend vermogen kan liggen in de kleine details. Dat kan de muziek zijn dat men draait, een goede D.J is een must, de bediening, en de cocktails die men serveert, en het interieur, en het belangrijkste, de portier ha ha ha!

Dat klinkt misschien een beetje raar, maar als je club house muziek draait in een kroeg 'Andre Hazes' stijl, sla je de plank een beetje mis denk ik dan maar.

Club house muziek trekt een ander soort publiek, een beetje tussen yuppen en trendy jeugd.

Het interieur en bar zijn dan ook vaak ingericht met mooie felle kleuren, flitsende laserlichtshows en moderne strakke stoelen en barkrukken.

De vrouwelijke bediening moet natuurlijk ook bij het interieur passen. Dat is natuurlijk niet vrouwonvriendelijk bedoeld, maar meestal dansen slanke ranke mooie dames mee op de housemuziek, en als het meezit ook nog op de bar.

Maar de klanten moeten zelf de sfeer maken zeg ik altijd maar.

Het team dat werkt in een club

Een club, daar draait letterlijk een heel team omheen.

Het is van wezenlijk belang dat het team goed kan en moet samenwerken!

Dat is dus heel letterlijk van de bar/coctail man en vrouw achter de bar, tot de serveerders, zelfs tot en met de portier aan de deur.

Het is overbodig te vermelden dat we totaal andere werkzaamheden hebben, maar zijn dus onlosmakkelijk aan elkaar verbonden!

Ik schrijf niet dat je niet of geen fouten mag en kan maken, maar meer hoe je er als team mee omgaat, en natuurlijk hoe je het oplost.

Als je die samenwerking niet hebt, word het een bende, een chaos.

Ieder heeft en kent zijn eigen rol in het geheel, in het team.

Van de eigenaar, de top, naar de schoonmaker, iedereen is belangrijk.

Het is een schakelketting die niet mag en kan breken.

Het werken in de horeca is bijzonder zwaar.

Het is zeer afwisselend, dat dan weer wel, maar geloof me, lood en lood zwaar. Je zou met recht kunnen stellen dat niet iedereen geschikt zou zijn om in de horeca te kunnen werken, en dan met name de horecabranche clubs en cafe's, het is topsport!

Ik zal proberen te beschrijven wie en wat er in die teams werken, en hoe.

Het word natuurlijk geen leerboek horeca, maar zie het als een inkijkje.

De eigenaar

De eigenaar van de cafe/clubs waar ik werk is een bijzondere man, van Chinese afkomst.

Te bescheiden vinden wij, en met 'wij' bedoel ik klanten, en meerdere portiers en barkeepers.

Spreekwoorden die men had uitgevonden kloppen dus feitelijk wel bij sommige personages, 'stille waters, diepe gronden'

Waaruit blijkt dat dan?

De eigenaar, die ik dan maar 'Jimmy' zal noemen is een keihard werkende man met een gezin.

Als ik naar huis ga na mijn dienst, moet Jimmy vaak nog de administratieve handelingen verrichten, en/of controleren of het correct uitgevoerd word.

Ook moet er een beetje toezicht worden gehouden dat al het personeel wel hun werkzaamheden correct uitvoeren.

Jimmy is natuurlijk niet een persoon dat als een bullebak orders geeft, maar gewoon, een toezienend oog.

En dan, als je er de volgende nacht weer staat, was Jimmy er al om 10 uur smorgens!

En dat soort tijden waren meer regel dan uitzondering voor Jimmy!

Wat een bikkel!

Als eigenaar moet je dan wel over hele goede capaciteiten beschikken om dit rond te breien.

Je moet ook wel van meerdere markten thuis zijn, want alles moet kloppen, zo niet, kloppend gemaakt worden.

Jimmy is wel een praktijkman, of geboren met een handelsgeest.

Uit de praktijk blijkt echter dat de mensen zoals Jimmy een groot talent hebben, en meerdere zaken bezitten!

Als je deze mensen wat beter leert kennen en doorvraagt, zijn ze wel degelijk naar school geweest natuurlijk heel vaak op het hoogste niveau, maar dat 'theorie gelul' is niet aan hun besteed.

Tijdverspilling, papieren grafiekjes en cijfertjes, en modellen over personeelsbeleid, helemaal goed, maar voegt niets toe voor de praktijkman met een handelsgeest!

Jimmy weet als geen ander natuurlijk ook dat een team goed moet functioneren in de praktijk.

Dat zal heus wel een keer met vallen en opstaan geleerd zijn, dat is een klein nadeeltje van de praktijk, maar dat zal ook wel voorkomen bij de theorie mensen.

Ik denk zelfs juist meer bij de theorie mensen.

Jimmy wordt ook omringd met mensen die er vaak hetzelfde over denken, en ook naar handelen.

Zijn compagnon is ook een zeer intelligente man, ook van Chinese afkomst, en ook een type dat liever op de achtergrond staat dan op de voorgrond.

Ook deze compagnon heeft zaken, waaronder een bar, ook op het Leidseplein.

Het mooie van zijn compagnon is dat hij ook een zeer gestudeerd man is, en letterlijk in alle facetten van een bedrijf heeft gewerkt!

Zeg maar van schoonmaken tot directieniveau!

Zou een personeelslid de arrogantie hebben om te zeggen ‘wat weet jij er nou van?’ kan hij bijvoorbeeld rustig zeggen: ‘dat werk heb ik ook gedaan, en dan meent hij dat ook’.

Ik denk dat de discussie snel afgelopen zal zijn.

Ook als het heel druk is, zie je Jimmy met dienbladen rennen of een bezempje pakken als 1 of andere bezopen klant zijn glas kapot heeft laten vallen.

En Jimmy ziet alles, werkelijk alles!

Hoe druk het ook is, ‘Olav er loopt er net eentje naar binnen met een rugzak, even nakijken’

Niet controlerend, gewoon scherp!

En iedereen doet wat Jimmy vraagt. Niet omdat Jimmy de eigenaar is, gewoon uit respect.

Jimmy hoeft ook nooit zijn stem te verheffen, vriendelijk, en als je niet luistert wat indringender, meer onderbouwend, maar altijd met respect.

Ach, als eigenaar gewoon een fijne kerel, daar is iedereen het over eens, van de klant tot portiers!

De barkeeper/cocktailmakers

Deze persoon is een heel belangrijke persoon in de keten.

Het lijkt heel makkelijk, zeker als je de films ziet over trendy bars en clubs.

De cocktailmaker gooit even met een stalen cocktailbeker over de bar, doet wat gel in zijn haar en hordes gillende vrouwen aanbidden hem.

Het tegendeel is echter waar!

Buiten dat je heel veel ervaring moet hebben, een cocktail is eigenlijk wel een beetje aan de prijs!

En mensen zijn ontzettende zekerds, ze willen vaak voor een dubbeltje op de eerste rij zitten.

Soms kunnen ze kennelijk een dergelijke exclusieve cocktail zich niet permitteren en gaan dan de maker constant afzeiken.

Maar je moet ook alle ingrediënten uit je hoofd kennen, en de namen.

Het lijkt mij erg slordig staan als iemand een cocktail ‘seks on the beach’ besteld en jij moet als cocktail specialist even het ingrediënten boek erbij pakken.

Dat is dus absoluut een ‘No Go’

Vergeet de films met dito flitsende cocktail beauty cocktailman en hup, naar de realiteit.

Hoe ziet een cocktailmaker eruit, zijn achtergrond, en zijn werkplek?